

List Preláta (december 2015)

Mons. Javier Echevarría
zdôrazňuje vo svojom liste, aby
sme sa pripravovali na slávenie
Vianoc a mohli tak „odhaliť
túžbu po dobre, ktorá sídli v
hlúbke ľudského srdca“.

09.12.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Začal sa Advent, tieto týždne
radostnej a nedočkavej prípravy na
Vianoce. Znovu sa mi vybavujú slová

svätého Josemaríu z posledných mesiacov jeho pozemskej púti, ktoré sa týkajú tejto veľkej kresťanskej slávnosti. Keď kontemploval Božie vykupiteľské plány, zjavne už v Betleheme a Nazarete, viedol nás k premýšľaniu nad tým, že **nás Boh učí odovzdať sa úplne. Všímajte si, aké je prostredie, kde Kristus prichádza na svet. Všetko tu upriamuje pozornosť práve na to bezpodmienečné sebaodovzdanie.**

Stačilo by pripomenúť si tieto scény, aby sme sa my, ľudia, naplnili hanbou a svätými, účinnými predsavzatiami. Je potrebné nasiaknuť touto novou logikou, ktorú nastolil Boh, keď zostúpil na zem. V Betleheme si nikto nič nevyhradzuje. Tam nepočujeme hovoriť o mojej cti, ani o mojom čase, ani o mojej práci, ani o mojich predstavách, ani o mojich chútkach, ani o mojich peniazoch. Tam sa všetko dáva do

služieb tej veľkolepej Božej hry s ľudstvom, ktorou je vykúpenie. Premôžme svoju pýchu a povedzme Pánovi so všetkou láskou dieťaťa: ego servus tuus, ego servus tuus, et filiu ancillae tuæ (Žl 115, 16): som tvoj služobník, som tvoj služobník, syn tvojej služobnice, Márie: nauč ma slúžiť ti[1].

Táto nekonečná Božia láska k ľudstvu sa znovu ukazuje obzvlášť vo Svätom roku milosrdenstva, ktorý pápež otvorí už 8. decembra, na slávnosť Nepoškvrnenej. Pridajme do kroku v týchto posledných dňoch, aby nás otvorenie Svätej brány, symbolu Božej zhovievavosti, zastihlo dobre pripravených prijať do svojich srdc toľko Božích darov. Napodobňujme zbožnosť a spoliehanie sa, s akými svätý Josemaría už od útleho veku nachádzal útočisko v Božej láske a jeho blízkosti k ľudskému stvoreniu.

Vtelenie a narodenie Krista začínajú veľké svetlo nad osudom ľudstva, povolaného k užšiemu spojeniu s Bohom. Inštitúcia rodiny, v ktorej lone sa rozhodol Pán narodiť, nám ukazuje zreteľný odraz intímneho spoločenstva troch Osôb Najsvätejšej Trojice, v jednote jediného pravého Boha. Sv. Pavol prehlasuje, že od Boha Otca *má meno každé otcovstvo na nebi i na zemi*:[2]. Svätá Trojica sa stavia ako vznešený model jednoty, ktorá má panovať medzi ľuďmi, tiež v každom domove. Aby nám to uľahčila a povzbudila nás starať sa o túto jednotu, rozhodla sa otvoriť nám pomocou betlehemskej Svätej rodiny konkrétnu cestu, po ktorej môžeme denne kráčať. Nepripadá vám obdivuhodná nežnosť Boha voči svojim deťom? Mohol sa zjaviť tisícorakými spôsobmi, ale zvolil si ten, ktorý najnázornejšie ukazuje nehu jeho srdca. Ako hovorí v knihe Prísloví Božská Múdrosť, *ja som bola uňho chovankou, bola som deň po deň*

jeho rozkošou a hrala som sa pred ním v každý čas; hrávala som sa na okruhu jeho zeme a moja rozkoš (je byť) medzi synmi ľudskými.[3]

Svetlo Ježišovho narodenia má v sebe silu rozohnať temnoty tohto nášho sveta, ktorý sa takými mnohými spôsobmi snaží od Boha vzdialiť. Pripomína nám ten prorokom ohlasovaný jas, ktorý nič a nikto nebude môcť zatieniť: *ľud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo*[4]. Toto svetlo aj dnes naďalej žiarí vo všetkej svojej добрote, aj keď uprostred žalostných udalostí, ku ktorým dochádza na mnohých miestach sveta, ako sme si aj nedávno nariekali. Osvecuje nás tým istým čírym jasom, ktorý rozjasnil betlehemskú noc pred dvomi tisícami rokov. Liturgia Svätej noci nám to každý rok na Vianoce stavia pred oči a dodáva nám pokoj dokonca aj vo chvíľach, ktoré sa

môžu zdať najtemnejšími. **Pánova prítomnosť uprostred Jeho ľudu – hovorí pápež František – odníma ťarchu porážky a chmúr otroctva a nastoľuje radosť a veselosť.**

Aj my sme v túto požehnanú noc prišli do Božieho domu, prechádzajúc temnotami, ktoré obostierajú zem, avšak vedení plameňom viery, ktorá osvecuje naše kroky, sme oživovaní nádejou, že nájdeme „veľké svetlo“. Otvorenosť srdca nám tiež umožní rozjímať o zázraku toho dieťaťa-slnka, ktoré prichádza z výsosti a rozjasňuje horizont[5].

Dcéry moje a synovia moji, Vianoce, skutočný sviatok radosti sú jasným pozvaním klaňať sa Bohu a ďakovať mu za jeho láskavosť. Tisíce nás, ľudí, ktorí sa napájame duchom Diela, túžime – ako hovoril náš Otec pri jednom vianočnom rozjímaní – ***reprezentovať celé ľudstvo. Sme si***

istí, že (...) vo všetkých častiach sveta – tiež na miestach, kde je Cirkev prenasledovaná – sa nájdú také vaše sestry a takí vaši bratia, ktorí sa budú cítiť byť zástupcami všetkých ľudí a povedia Pánovi: vieme, že si sa dnes narodil. Prichádzame sa ti pokloniť v mene všetkých stvorení: veníte, adorémus – tieto slová sú totiž odpoveďou svätej Cirkvi na to zvolanie anjelov, ktoré zaznelo do sveta a pretrhlo mlčania vekov[6].

Benedikt XVI. pred desiatimi rokmi poukázal na to, že počas týchto sviatkov ako liturgia tak i ľudová zbožnosť používajú symboly, ktoré podčiarkujú význam Vianoc. Svetlo a ozdoby pripomínajú túžbu po dobre, ktoré sídli v hĺbke ľudského srdca: „Svetlo dobra, ktoré premáha zlo, lásky, ktorá prekonáva nenávisť, života, ktorý potiera smrť“[7].

Preto „keď vidíme ulice a námestia miest ozdobené žiariacimi svetlami,

pripomínajme si, že tieto svetlá poukazujú na iné svetlo, neviditeľné pre oči, nie však pre srdce. Zatiaľčo ho obdivujeme a zapalujeme sviece v kostoloch či osvetľujeme jasličky a vianočný stromček v našich domovoch, nech sa naša duša otvára pravému duchovnému svetlu, ktoré prišlo pre všetkých ľudí dobrej vôle. Boh narodený v Betleheme z Panny Márie, je s nami, je hviezdou nášho života“[8].

Snažme sa, aby sa vonkajšie detaily, ktoré skrášľujú Vianoce v našich domovoch a na mnohých iných miestach, nezredukovali len na akého *bengálske ohne*[9], ale aby vždy boli prostriedkami pomáhajúcimi veľkorysejšie privítať Ježiša. Svojím konaním napomáhajme tomu, aby si mnoho ľudí uvedomilo, čo táto Svätá noc znamená, aby sme sa všetci správali ako dobré Božie deti.

Pannu Máriu, so svätým Jozefom, pozorujme, ako sa stará o Ježiša, práve narodeného v chudobnej jaskyni, ktorá im v Betleheme poskytla prístrešok. Zvyk stavať jasličky je skvelým pripomenutím toho, že Božské Slovo si medzi nami zriadilo príbytok[10]. Takéto jasličky sú výrazom nášho očakávania, že Boh sa k nám približuje, že Kristus sa k nám približuje, ale je tiež výrazom vďakyvzdania tomu, ktorý sa rozhodol zdieľať naše ľudské podmienky, v chudobe a jednoduchosti“[11].

Nedovoľme, aby sa na tento zvyk v kresťanských domovoch zabúdalo. Začnime s tým, že jasličky budeme s úprimnou láskou umiestňovať v našich domovoch – aspoň tie ústredné postavičky – a odporúčať to svojim priateľom a známym. Mnohí z nás spomíname s nadšením na to, ako sme ako malí stavali jasličky, možno s pomocou rodičov alebo

starších súrodencov. Aj náš zakladateľ spomínal s radosťou na tieto chvíle – naozaj už mnoho rokov uplynulo od jeho detstva, keď napísal: ***Vianočná zbožnosť. – Neusmievam sa nad tebou, keď sledujem, ako staviaš korkové hory betlehemskej jaskyne a k vchodu umiestňuješ prostoduché hlinené figúrky. – Nikdy si sa mi nezdal byť mužom viac, než teraz, keď pôsobíš ako dieťa***[12].

V betlehemskej jaskyni sa dotýka nebo so zemou, pretože tu sa narodil Stvoriteľ sveta, Vykupiteľ ľudí. Z tohto miesta sa šíri jas, ktorý je pre všetky časy – aj pre ten náš, ktorý tak potrebuje Božské nasmerovanie. Keď sa pripravujeme ***znovu osláviť Pánov príchod a budeme uvažovať na tým, že jeho radosťou je prebývať medzi ľudskými synmi, naplňme sa nádejou: Deus prope est, Pán sa k nám stále približuje,***

v každej chvíli zostáva po našom boku[13].

Zakončím slovami Svätého otca, ktoré nás vyzývajú k dôvere v Boha a nadprirodzenému optimizmu. Keď hovorí o Vianociach, ponúka nám niekoľko otázok: **Ako prijímame Božiu nehu? Dovolím, aby sa ma dotkol, nechám sa od neho objat, alebo mu nedovolím, aby sa priblížil? (...).**To najdôležitejšie nie je hľadať ho, ale dovoliť, aby to bol on, ktorý ma hľadá, ktorý ma nájde a s láskou pohladí. To je otázka, ktorú nám toto Dieťa kladie už len svojou prítomnosťou: **dovolím Bohu, aby ma miloval?** [14].

Ako vám je zrejmé, nemôžem zakončiť tieto riadky bez toho, aby som sa poďakoval za všetky modlitby, ktorými ste ma sprevádzali počas môjho pobytu na klinike Navarrskej univerzity. Cítil som veľkú podporu od vás všetkých. Budte aj naďalej

zjednotení s mojimi úmyslami, ktoré sú zhrnuté v prosbe za Cirkev a za pápeža, za vás a za celý svet, aby dosiahol pokoj a poriadok, ktorý Kristus, *Knieža pokoja*[15], prišiel priniesť na túto zem.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. decembra 2015.

.....

[1] Sv. Josemaría, *List 14-II-1974*, č. 2.

[2] *Ef* 3,15.

[3] *Pris* 8,30-31.

[4] *Iz* 9,1.

[5] Pápež František, Homília, 24-XII-2014.

[6] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímania, 25-XII-1968.

[7] Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 21-XII-2005.

[8] *Tamtiež.*

[9] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 247.

[10] Porovn. *Ján* 1,14.

[11] Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 23-XII-2010.

[12] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 557.

[13] Sv. Josemaría, Vianočné blahoželenie, december 1968.

[14] Pápež František, Homília, 24-XII-2014.

[15] *Iz* 9,5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-december-2015/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-december-2015/)
(19.03.2026)